

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Тимошенка Олександра Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII

Київ
23 листопада 2022 року
№ 173-1(II)/2022

Справа № 3-89/2022(206/22)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровська Галина Валентинівна (голова засідання),
Мойсик Володимир Романович (доповідач),
Первомайський Олег Олексійович,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Тимошенка Олександра Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Тимошенко О.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині другій статті 24 Конституції України (конституційність) частину четверту статті 135 Закону України „Про

судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами (далі – Закон), якою передбачено застосування до базового розміру посадового окладу судді регіональних коефіцієнтів як складової суддівської винагороди.

Частиною четвертою статті 135 Закону встановлено, що „до базового розміру посадового окладу, визначеного частиною третьою цієї статті, додатково застосовуються такі регіональні коефіцієнти:

1) 1,1 – якщо суддя здійснює правосуддя у суді, що розташований у населеному пункті з кількістю населення щонайменше сто тисяч осіб;

2) 1,2 – якщо суддя здійснює правосуддя у суді, що розташований у населеному пункті з кількістю населення щонайменше п'ятсот тисяч осіб;

3) 1,25 – якщо суддя здійснює правосуддя у суді, що розташований у населеному пункті з кількістю населення щонайменше один мільйон осіб.

У випадку, якщо суд розміщується в декількох населених пунктах, застосовується регіональний коефіцієнт за місцезнаходженням органу, який провів державну реєстрацію такого суду“.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Тимошенко О.М. з 18 червня 2003 року є суддею Господарського суду Житомирської області та отримує суддівську винагороду з урахуванням регіонального коефіцієнту 1,1 відповідно до пункту 1 частини четвертої статті 135 Закону, оскільки чисельність населення міста Житомира складає більше ста тисяч та менше п'ятсот тисяч осіб.

Не погоджуючись із застосуванням регіонального коефіцієнту 1,1 під час обчислення свого посадового окладу, у жовтні 2021 року Тимошенко О.М. звернувся до Житомирського окружного адміністративного суду з позовом до Господарського суду Житомирської області про стягнення недоплаченої суддівської винагороди в розмірі 295395,07 грн та недоплаченої допомоги на оздоровлення у розмірі 28377 грн.

Розглянувши справу за правилами спрощеного позовного провадження, Житомирський окружний адміністративний суд рішенням від 24 січня 2022 року, залишеним без зміни постановою Сьомого апеляційного адміністративного суду

від 1 серпня 2022 року, Тимошенку О.М. в задоволенні позову відмовив. Суди першої та другої інстанцій дійшли висновку про безпідставність доводів і вимог Тимошенка О.М. та правильність застосування регіонального коефіцієнту 1,1 під час обчислення його посадового окладу.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду ухвалою від 31 серпня 2022 року у відкритті провадження за касаційною скаргою Тимошенка О.М. відмовив.

Автор клопотання стверджує, що частина четверта статті 135 Закону „містить явні ознаки привілеїв та обмежень в залежності від територіального розташування місця роботи судді (місцем здійснення правосуддя, місця знаходження суду). Судді, які здійснюють правосуддя у населеному пункті з меншою кількістю населення необґрунтовано обмежені у розмірі суддівської винагороди і навпаки, судді, які здійснюють правосуддя у населеному пункті з більшою кількістю населення необґрунтовано отримують привілеї перед іншими суддями“.

На думку Тимошенка О.М., внаслідок застосування судами оспорюваних положень Закону порушено його „право на захист від (необґрунтованих) обмежень за будь-якими ознаками“, гарантоване частиною другою статті 24 Конституції України, оскільки він особисто „безпідставно обмежений у суддівській винагороді“ порівняно із суддями, які здійснюють правосуддя у населених пунктах із більшою кількістю населення.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт б частини другої статті 55). Отже, суб'єкт права на конституційну

скаргу, стверджуючи про невідповідність оспорюваного закону України (його окремих положень) Основному Закону України, повинен навести аргументи, які свідчили б про обґрунтованість змісту і вимог конституційної скарги.

Особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (його окремі положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право [Ухвала Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(І)/2018]. Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України звертає увагу на те, що Тимошенко О.М., ототожнюючи конституційно-правовий статус людини і громадянина та правовий статус судді, некоректно зазначив гарантоване Конституцією України право, яке, на його думку, зазнало порушення, адже стаття 24 Основного Закону України не закріплює окремих прав і свобод людини і громадянина, а лише визначає гарантії їх реалізації, і тому не може бути самостійним аргументом для обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень).

Конституційний Суд України аналогічно висловився, зокрема, в Ухвалі від 17 квітня 2018 року № 102-2(1)/2018 (Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України). Крім того, на тому, що спеціальний статус, зокрема судді, не впливає на зміст конституційних прав і свобод людини і громадянина (їх скасування чи обмеження), Конституційний Суд України неодноразово наголошував і в своїх висновках (висновки від 27 червня 2000 року № 1-в/2000, від 10 вересня 2008 року № 2-в/2008).

На підставі аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України дійшла висновку, що Тимошенко О.М., стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Закону, фактично висловив незгоду із законодавчим регулюванням питання щодо застосування до базового розміру посадового окладу судді регіональних коефіцієнтів як складової суддівської винагороди. Однак така незгода не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності в розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Тимошенка Олександра Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

